

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 8016200386
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8016200386.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: G. G., F. F. E. P. G. G., X. P. F. Ú.-E. XXXX/XX, XXXXX F., G.: XX XXX XXX, právne zastúpeného spoločnosťou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102763515/2016 zo 17. marca 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/20/2016-40 z 31. januára 2017 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/20/2016-73 z 22. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/20/2016-40 z 31. januára 2017 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/20/2016-73 z 22. novembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 1S/20/2016-40 z 31. januára 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 1S/20/2016-73 z 22. novembra 2018 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102763515/2016 zo 17. marca 2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Prešov, pobočky Poprad, ktorý rozhodnutím č. 21470966/2015 zo 16. decembra 2015 podľa § 76 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) zamietol návrh žalobcu z 29. septembra 2015 o povolenie obnovy daňového konania ukončeného právoplatným rozhodnutím č. 296378/2015 zo 17. apríla 2015, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane v sume 2.665,70 eura za zdaňovacie obdobie I. štvrtrok 2010, ktorý pozostával z nepriznanej dane za dodané služby pre odberateľa F. O., S. O. 24, z faktúry č. 02/2010 z 31. januára 2010 v celkovej sume 4.046,- eur, z toho DPH vo výške 646,- eur, z faktúry č. 07/2010 z 31. marca 2010 v celkovej sume 13.566,- eur, z toho DPH vo výške 2.166,- eur, za pomocné

práce na lesnej ceste Kotka pre porušenie § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), z nepriznanej dane z titulu platby prijatej pred dodaním služieb od spoločnosti STAVREA - POPRAD, s.r.o., Lučivná 60 - platba prijatá 26. marca 2010 vo výške 1.487,50 eura, z toho DPH vo výške 237,50 eura, pre porušenie § 19 ods. 4 zákona o DPH; zároveň bola správcom dane v zmysle § 3 daňového poriadku zohľadnená v prospech žalobcu daň vo výške 383,80 eura ako navyše priznaná daň z dôvodu, že bola uvedená na predloženej faktúre č. 2010001 pre odberateľa F. O.Y., S. O. XX, avšak ten ju nemal vo svojom účtovníctve, neodpočítal z nej daň z pridanej hodnoty.

2. Návrh žalobcu z 29. septembra 2015 o povolenie obnovy daňového konania bol odôvodnený tým, že Okresným riaditeľstvom PZ v Poprade bolo vedené trestné konanie vo veci zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona ČVS: ORP-329/3-VYS-PP-2015, ktorého sa mal dopustiť A. X. U. ako jeden z členov združenia FORTEN, a ktoré bolo zastavené pre smrť X. U.. V rámci vyšetrovania vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré neboli prešetrené daňovou kontrolou za obdobie od I. štvrťroka 2010 do IV. štvrťroka 2011, kde bolo zistené, že člen združenia nebohý X. U. vystavoval fiktívne faktúry za práce a tovar, ktoré v skutočnosti neboli nikdy dodané, avšak aj z tých fiktívnych faktúr bola žalobcovi vyrubená daňová povinnosť na daň z pridanej hodnoty. Na základe výzvy správcu dane bol návrh na obnovu konania doplnený tak, že za obdobie I. štvrťrok 2010 ide o fiktívne faktúry č. 02/2010 z 31. januára 2010 a č. 07/2010 z 31. januára 2010.

3. Správny súd preskúmal rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že fyzické osoby X. U., G. G. Y. U. F. boli členmi združenia FORTEN, pričom zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo 17. septembra 2014, kde boli v súvislosti s faktúrami vyhotovenými pre odberateľa F. O., S. O. XX, ako svedkovia vypočutí X. U. Y. F. F. za účasti G. G., vyplýva, že na pojednávaní boli predložené na nahliadnutie faktúry č. 02/2010 z 31. januára 2010 a č. 07/2010 z 31. januára 2010, pričom svedok U. vykonanie na faktúrach uvedených prác potvrdil, ako aj osvedčil, že faktúry vyhotovil on, on ich opečiatkoval, podpísal a prijal hotovosť uvedenú na príjmových pokladničných dokladoch, pričom prítomný žalobca s obsahom zápisnice bol oboznámený, čo potvrdil podpisom. Na základe uvedeného potom správny súd uzavrel, že skutočnosti uvádzané žalobcom - že nemal vedomosť o tom, že uvedené faktúry 02/2010 a 07/2010 sú fiktívne, a že sa o tom dozvedel až z citovaného uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Poprade, že došlo k zneužitiu jeho mena, nezodpovedajú obsahu administratívneho spisu tak, ako je popísaný žalovaným v odôvodnení rozhodnutia, ktorý korešponduje s obsahom predloženého administratívneho spisu. Z predloženého administratívneho spisu daňových orgánov je nesporné, tak, ako argumentuje žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca v priebehu daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie I. až IV. štvrťrok 2010 vo vzťahu k faktúram č. 02/2010 a č. 07/2010, aj keď bol prítomný pri výsluchu svedka X. U.Á., nenamietal, že ide o fiktívne faktúry a táto skutočnosť nesporne nevyplýva ani z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Poprade.

4. Správny súd uzavrel, že žalobca v žalobe zdôrazňuje iba skutočnosť, že vyšli najavo nové skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, avšak „zabúda“ na druhú podmienku, že musí ísť o také skutočnosti a dôkazy, ktoré sa v konaní nemohli uplatniť bez zavinenia účastníka konania, pričom z obsahu zápisnic správcu dane je nesporné, že uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Poprade v Poprade a vyhlásenie teraz už nebohého X. U. takýmito dôkazmi nie sú. Žalobca so zisteným skutkovým stavom bol správcom dane oboznámený a nič mu nebránilo v tom, aby vznášal námietky, čo neurobil, dokonca rozhodnutie správcu dane vo vzťahu ku ktorému sa domáha povolenia obnovy konania, ani nenapadol riadnym opravným prostriedkom odvolaním. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy na skutočnosť, že dôkaz bez svojho zavinenia nemohol uplatniť.

5. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku, že tretia osoba, teraz už nebohý X. U., zneužil jeho identitu, pečiatku atď., pretože sám žalobca pred správcom dane vypovedal ako fungovalo združenie FORTEN.

6. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167, § 168 S.s.p. tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech a zároveň nepovažoval za spravodlivé priznať nárok na náhradu trov konania žalovanému.

7. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenie veci a navrhoval, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie.

8. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal zistenia správneho súdu, podľa ktorého, aj keď bol prítomný pri výsluchu svedka X. U., nenamietal, že ide o fiktívne faktúry a táto skutočnosť nesporne nevyplýva ani z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Poprade, ako aj, že bol so zisteným skutkovým stavom oboznámený a nič mu nebránilo aby vznášal námietky, čo neurobil, dokonca rozhodnutie správcu dane vo vzťahu ku ktorému sa domáha povolenia obnovy konania, ani nenapadol riadnym opravným prostriedkom (odvolaním). Uviedol, že v rámci súdneho pojednávania bolo správne súdu preukázané, že súvisiace konanie tretích osôb (X. U. a spol.) bolo trestnou činnosťou, ktorá mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie správcu dane a tiež na napadnuté rozhodnutie žalovaného. Súčasne mal sťažovateľ za to, že jeho výpoveď pred súdom ozrejmla predpoklady vydania napadnutého rozhodnutia s tým, že dôvodom na obnovu konania je okrem „...vyjdenia najavo skutočností alebo dôkazov, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania aj rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom alebo rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.“ Pokračujúc uviedol, že neobstojí záver súdu, že žalovaný poznal skutkový stav (napriek podpisu zápisnice z prerokovania veci pred správcom dane), lebo v rámci daňového konania je nesporné, že sťažovateľ nemal možnosť overiť ani napadnúť informáciu, ktorú prezentoval X. U., že „...faktúry odovzdal pani ekonómke a nevie prečo nie sú zahrnuté v účtovníctve, prečo nie je priznaná DPH.“ X. U. vo viacerých svojich výpovediach týkajúcich sa fakturácie a aj činnosti združenia FORTEN za dotknuté obdobie vypovedal odlišne, čo vyvoláva pochybnosti v zisťovaní rozhodných skutočností, ktoré sú bez zavinenia sťažovateľa na jeho neprospech. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že pred súdom vypovedal, že na nepoužitie opravných prostriedkov v daňovom konaní ho viedli súvisiace okolnosti a dôvodná obava pred tým, aby v dôsledku ich použitia nevyvolal ďalšie konanie, ktorého dôsledkom by boli ďalšie úmrtia osôb, ktoré si siahli na život v dôsledku obavy pred hrozbou väzenia za účasť na trestnej činnosti vo veci skrátenia dane, pričom nepoužitie opravných prostriedkov vychádzalo predovšetkým z prísľubu a prejavenej ľútosti X. U. pred správcom dane, že uhradí všetky škody, ktoré spôsobil svojou trestnou činnosťou. Sťažovateľ uzavrel, že správny súd pri preskúmaní rozhodnutia nesprávne posúdil všetky okolnosti prípadu a zdôraznil, že predošlý nezákonný stav spôsobený žalovaným, nemôže byť dôvodom na to, aby aj súd porušil princíp zákonnosti, potvrdil svojím rozhodnutím nezákonný stav, porušenie zákona a oprávnenosť vážneho zásahu do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa.

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na vyjadrenie sťažovateľa zo 16. júla 2014, kde tento opisuje spôsob fungovania združenia FORTEN na základe zmluvy o združení, z čoho podľa žalovaného vyplýva, že X. U., ako ďalší člen združenia, vyhotovoval faktúry v mene sťažovateľa a s jeho súhlasom, ktorý z uvedeného dôvodu nesie zodpovednosť za ich vystavenie, a preto na právny záver žalovaného nemá vplyv ani odkazované trestné konanie.

10. Na pokyn Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) správny súd uznesením č. k. 1S/20/2016-73 z 22. novembra 2018 opravil v napadnutom rozsudku v záhlaví zjavnú nesprávnosť v označení preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

11. Senát najvyššieho súdu konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu a po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. augusta 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

12. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

13. Podľa § 75 ods. 1 písm. a) sa daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinienia účastníka konania.

14. Kasačný súd v prvom rade zdôrazňuje, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúma zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Inštitútom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú riadne opravné prostriedky a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, jeho zákonnosť možno preskúmať len na základe preskúmania mimo odvolacieho konania ako mimoriadneho opravného prostriedku alebo na základe protestu prokurátora.

15. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Na obnovu konania teda nestačí, aby tieto skutočnosti a dôkazy boli len nové; musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Otázku, či konkrétna skutočnosť môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie, musí správny orgán posúdiť podľa okolností konkrétnej veci. Ďalšími podmienkami, ktoré musia byť splnené, je, že skutočnosti alebo dôkazy sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinienia účastníka konania, alebo nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, alebo rozhodnutie vydal vylúčený orgán, ak to mohlo mať

podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní, alebo rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu možno vyvodit' záver, že v predmetnej veci neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania, keď jednak skutočnosti uvádzané sťažovateľom nemajú charakter nových informácií, resp. nemôžu mať podstatný vplyv na rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému sa účastník obnovy konania domáha, keď správny súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného a s odkazom na spôsob podnikania združenia FORTEN mal za to, že faktúry č. 02/2010 a č. 07/2010 sťažovateľa zaväzujú a zároveň, že aj keby sťažovateľom tvrdené skutočnosti mohli byť považované za nové a mohli mať vplyv na rozhodnutie, nie je splnená podmienka, že sťažovateľ ich nemohol bez vlastnej viny uplatniť, keď v daňovom konaní zostal nečinný, nereálnosť faktúr č. 02/2010 a č. 07/2010 nenamietol a ani nenapadol následné rozhodnutie správcu dane opravným prostriedkom (odvolaním).

16. Kasačný súd sa s takýmto záverom správneho súdu nestotožnil. Podnikanie združenia FORTEN už bolo predmetom konania pred kasačným súdom, ktorý na základe sťažovateľom uvádzaných skutočností a s ohľadom na trestnú činnosť X. U. dospel k záveru, že „...za daných skutkových okolností nemožno pri zachovaní elementárnej spravodlivosti a rešpektovaní účelu ustanovenia § 69 ods. 5 zákona o DPH pripísať žalobcovi vystavenie sporných fiktívnych faktúr a zaťažiť ho daňovou povinnosťou uvedenou na faktúrach, pretože bolo jednoznačne preukázané, že vystavenie fiktívnych faktúr s uvedením dane bez vedomie a súhlasu žalobcu nebolo konaním jeho osoby ako platiteľa dane, ani zaväzujúcim konaním v jeho mene a na jeho účet. O skutočnom úmysle žalobcu svedčí jeho účtovná evidenciacia a priznanie k dani za predmetné zdaňovacie obdobie, v ktorých sa predmetné faktúry nenachádzajú. Je zjavné, že žalobca sa sám stal obeťou protiprávnej činnosti iných osôb a preto ho nemožno vyrubeniím dane na základe § 69 ods. 5 zákona o DPH sankcionovať za následok, na ktorom sa nijako nepodieľal. Vystavené faktúry sú preto dôkazom o nezákonnej činnosti tých, ktorí ich vystavili a potvrdili, nemôžu byť však právnym dôvodom pre vymáhanie dane na nich uvedenej od žalobcu.“ (viď. rozsudky kasačného súdu č. k. 1Sžfk/62/2017 z 10. decembra 2018 a č. k. 6Sžfk/29/2018 z 11. júla 2019).

17. S odkazom na vyššie citované ustálené závery kasačného súdu, potom možno konštatovať, že skutočnosť, že v trestnom konaní X. U. označil faktúry č. 02/2010 a č. 07/2010 za fiktívne, je novou skutočnosťou, ktorá mohla mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, a teda, že prvá podmienka predpokladaná zákonom pre povolenie obnovy konania je splnená.

18. Druhou podmienkou pre povolenie obnovy konania je, že skutočnosti, resp. dôkazy, sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Správny súd v konaní poukázal na to, že sťažovateľ, napriek tomu, že v rámci administratívneho konania bol pri výsluchu svedka X. U. prítomný, nenamietol skutočnosť, že sporné faktúry nevystavil, ani na ne nedal pokyn, ako aj, že rozhodnutie správcu dane nenapadol opravným prostriedkom. Súčasne sa však správny súd nevysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľ uvedené odôvodňoval tým, že sa obával o život a zdravie svojich bývalých spolupracovníkov, že v súvislosti s prípadným trestným stíhaním môže dôjsť k úmrtiu - k samovražde, pričom poukázal na to, že už tri osoby spájané s prejednávanou vecou nie sú nažive - spáchali samovraždu. Kasačný súd konštatuje, že ak by sa uvedené tvrdenie osvedčilo, uvedené je legitímnym dôvodom ospravedlňujúcim nečinnosť sťažovateľa, v dôsledku čoho je možné vyvodit', že sporné skutočnosti neboli uplatnené v pôvodnom administratívnom konaní bez zavinenia účastníka - konajúc v dôvodnej obave o život a zdravie svojich bývalých spolupracovníkov.

19. Kasačný súd preto mal za to, že správny súd nepostupoval v predmetnej veci dôsledne, keď nesprávne, resp. nedostatočne vyhodnotil okolnosti rozhodujúce pre rozhodovanie o návrhu na

povolenie obnovy konania. Vo vzťahu k prvej podmienke na povolenie obnovy konania, správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci - otázka, či sporné faktúry sú spôsobilé zaťažiť sťažovateľa daňovou povinnosťou, čím je daný kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.; a vo vzťahu k druhej podmienke na povolenie obnovy konania, správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - nezohľadnil ním uvádzané skutočnosti, resp. sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal, čím by bol daný kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.. V uvedenom kontexte kasačný súd dáva do pozornosti, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

20. Vzhľadom na to, že správny súd sa náležitým spôsobom nevysporiadal so sťažovateľom tvrdenými skutočnosťami, nie je daný priestor pre kasačný súd, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku v tejto časti.

21. Podľa § 75 ods. 4 daňového poriadku musí byť návrh na obnovu konania podaný do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť ich zmeškanie.

22. Podľa § 75 ods. 5 daňového poriadku musí byť v návrhu na obnovu konania uvedený dôvod podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce jeho odôvodnenosť a dodržanie lehôt podľa odseku 4.

23. Pre posúdenie splnenia predpokladov pre povolenie obnovy konania bude potrebné, aby správny súd súc viazaný právnym názorom kasačného súdu v ďalšom konaní zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré vyšli v administratívnom a súdnom konaní najavo. Napriek tomu, že kasačný súd ustálil, že za predpokladu, že sa osvedčí tvrdenie o úmrtiach (samovražďách) bývalých spolupracovníkov sťažovateľa, sú splnené obe podmienky pre povolenie obnovy konania, v zmysle zásady *vigilantibus iura scripta sunt* bude úlohou správneho súdu za zohľadnenia ust. § 75 ods. 4 a ods. 5 daňového poriadku, skúmať, či návrh na povolenie obnovy konania bol podaný v lehote a či obsahoval všetky náležitosti a prílohy. Kasačný súd poukazuje na to, že pre správny súd je rozhodujúci stav, aký tu bol v čase vydania rozhodnutia, tzn. správny súd bude skúmať, či sťažovateľom uvádzané skutočnosti v správnom súdnom konaní boli uplatnené v administratívnom konaní.

24. V uvedenom kontexte kasačný súd uvádza, že správca dane výzvou z 10. novembra 2015 č. 21206732/2015 vyzval sťažovateľa na doplnenie návrhu na povolenie obnovy konania, kde okrem iného vyslovene vyžadoval, aby sťažovateľ „...ku každej tejto faktúre uviedol konkrétne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania a majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohol ich v daňovom konaní použiť, nakoľko boli zistené až v trestnom konaní, ktoré bolo ukončené dňa 21.09.2015.“

25. Záverom kasačný súd uvádza, že samotná existencia predpokladov pre povolenie obnovy konania podľa § 75 ods. 1 daňového poriadku nezakladá povinnosť správneho orgánu obnovu konania nariadiť, ak súčasne nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 75 ods. 2 - 6 daňového poriadku.

26. Z uvedených dôvodov kasačný súd kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok správneho súdu

postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

27. Úlohou správneho súdu v ďalšom konaní bude vo veci opätovne rozhodnúť s tým, že prezentovaným právnym názorom kasačného súdu je viazaný (§ 469 S.s.p.). O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.